

אי הילדים

מחזה מאת יערה רשף נהור

ע"פ ספרה של מירה לובה

הדמויות

אורי מחרז	אוליבר מורין- בן 15
רועי רביב	תומס מורין- בן 12
אדזה רודברג	דיאנה טולנס- בת 14
בל וענונו	לינה גרונר- בת 15
יובל שבח	קורט קונרד- בן 14
סופי נוז'יקוב	קתרין הילסון- בת 12
קרן סלנט / קורל קוראני	בובו השימפנזה- בת 2

בהפקת תיאטרון המדיטק - יולי 2022

בימוי: נועם שמואל

תפאורה: זאב לוי

מוסיקה: טל בלכרוביץ'

תלבושות: אביה בש

תנועה: עמית זמיר

תאורה: מאיר אלון

שפה ודיבור: מרגלית גז

ע. במאי: נועה בן ארי

חלק ראשון - "הסערה"

הילדים נכנסים לבמה עם מזוודות ותיקים. מטוס קרב חולף בשמיים, כל הילדים מתכופפים אוטומטית.

אוליבר: (לקהל) שלושה בינואר 1940. לונדון תחת הפגזות הגרמנים. תומס ואני הגענו ברכבת לנמל, היו שם עוד המון ילדים. כולם נפרדו מההורים שלהם וחיכו לאונייה שתיקח אותם למקום בטוח עד שתיגמר המלחמה. אני זוכר שהבטחתי לאמא שלי שלא משנה מה תומס ואני לא נפרדים.

תומס: אוליבר, ראית כמה ילדים יש פה?! זה מטורף!!

אוליבר: תומס, תישאר לידי, שלא תלך לאיבוד.

תומס: חשבת פעם שנפליג לאמריקה באונייה רק לילדים?! זה יותר טוב מטויל שנתי!

אוליבר: (לקהל) אחי הקטן, תומס, חושב שכל דבר זה הרפתקה.

צפירה של אונייה נשמעת.

כולם: ואוו!

תומס: איזה אונייה ענקית! תראה את כל הסירות הקטנות שמחוברות אליה!

קורט: אלה סירות הצלה למקרה שהאונייה תטבע.

תומס: באמת?!

קורט: אבל זה אף פעם לא קורה.

תומס: אה, יופי.

קורט: (לקהל) ההפלגה מאנגליה לאמריקה לוקחת שבוע. חודש לפני ההפלגה קראתי בעיתון כל מה שמצאתי על אוניית "המחץ" האמריקאית. היא באורך 400 מטר ושוקלת 150 טון, יש לה 100 סירות הצלה, 50 בכל צד ו-200 תאים ל-600 ילדים, בחישוב מהיר... 3 ילדים בתא. אני רק מקווה שלא אתקע עם השניים האלה.

דיאנה: זאת האונייה הכי גדולה שראיתי בחיים שלי! (נדחפת קדימה להביט באונייה ונתקלת בקורט)

קורט: היי! תזהרי!

דיאנה: לא מבינה למה אמרו שאי אפשר להביא בעלי חיים. יש מלא מקום.

- כרוז: כל הילדים מתבקשים לעלות לאונייה, ההפלגה תצא בעוד מספר דקות.
- דיאנה: יש!
- כרוז: כל הילדים מתבקשים לעלות לאונייה, ההפלגה תצא בעוד כמה דקות.
- דיאנה: איך אני אוהבת את הים!!
- לינה: איך אני שונאת את הים, יש לי בחילה רק מלחשוב על הים.
- דיאנה: הלוואי שנראה דולפינים! (שריקת משרוקית, כולם עולים לאונייה)
- לינה: (מבחינה קטרין שעומדת קפואה) היי... שמעת? צריך לעלות.
- קטרין: אני לא רוצה להפליג בלי אמא שלי.
- לינה: טוב, זה רק עד שתיגמר המלחמה. חוץ מזה, אמא שלך רוצה שתהיי במקום בטוח... לא? (מושיטה לקטרין יד)
- קטרין: (לקהל) בתוך כמה שעות היינו בלב הים. רחוקים מהבית, מאמא ואבא... מכל מה שהכרנו. המדריכים האמריקאים סיפרו לנו סיפורים על אמריקה, כדי שלא נחשוב יותר מדי על הבית... וחלק מהילדים לא הפסיקו לשאול שאלות.
- תומס: באמריקה משחקים כדורגל?
- לינה: מה אוכלים שם לארוחת ארבע?
- קורט: כמה זמן לוקח לחצות את אמריקה ברכבת?
- דיאנה: זה כיף לגור באמריקה?
- קורט: יותר כיף מלגור באנגליה, זה בטוח.
- דיאנה: (לקהל) בימים הראשונים הים היה ממש שקט, והשמיים היו מלאים כוכבים. החלטתי שאם עד סוף ההפלגה אני רואה דולפין, אז באמריקה אני הולכת לבית ספר כמו כולם ולא עושה בעיות.
- קורט: תראו! הנה העגלה הגדולה! ושם כוכב הצפון!
- תומס: (לקהל) אבל בלילה השלישי להפלגה זה קרה...
- (סאונד פיצוץ)
- אוליבר: היי! שמעתם את זה?!

- קורט: אני חושב שעלינו על מוקש.
- לינה: מוקש?! אתה מתכוון לפצצה?!
- קתרין: (בוכה) לא לא לא לא... אני רוצה את אמא שלי ...
- לינה: (לקהל) המוקש פוצץ את בטן האונייה, ומים התחילו לחדור פנימה. בתוך כמה דקות האונייה הענקית שלנו התחילה לשקוע.
- לינה: יש לי בחילה
- אזקה נשמעת באונייה.
- כרוז: כל הילדים, שימו לב. נא לקחת את הציוד שלכם ולעלות על סירות ההצלה.
- לינה: סירות הצלה?! איזה סירות הצלה?!
- קורט: הסירות הקטנות עם המשוטים.
- תומס: אה, רגע, בסירות הצלה, איפה עושים?.. אתם יודעים... אם צריך ל...
אוליבר: אוי תומס... נו באמת.
- תומס: אבל אוליבר, אני חייב-
- קורט: קדימה! תזדרזו! צריך להגיע לסיפון!
- קתרין: רגע! (חוזרת לקחת את הבובה שלה) דורותי!
- קורט: נו כבר! האונייה שוקעת!
- תומס: (לקהל) הורידו את סירת ההצלה למים וירדנו אליה סולם חבלים. המדריך בסירה שלפנינו, זרק לי חבל וצעק: "תקשור את החבל לסירה שלכם, חזק! שלא תיפרדו מיתר הסירות!". לי! מכל הילדים הוא נתן את החבל דווקא לי! למה הוא לא נתן אותו לאוליבר?! אוליבר טוב בדברים האלה, לא אני... החזקתי את החבל, והתכוונתי לקשור אותו לסירה,
- תומס: אבל פתאום-
- כולם: (גל) וואו!
- תומס: הגלים היו כל כך גבוהים-

כולם:	(מטלטלים מצד לצד) וואו!
תומס:	שבקושי הצלחתי לא ליפול למים...
אוליבר:	תחזיקו חזק!
לינה:	אני עומדת להקיא!
קתרין:	אני לא יודעת לשחות! אני לא יודעת לשחות! אני לא יודעת לשחות!
תומס:	(לקתרין) תחזיקי את היד שלי!
דיאנה:	תיזהרו! גל!
תומס:	לא! החבל!
	(סאונד סערה, הילדים צועקים מבוהלים.)
לינה:	הצילו!
אוליבר:	תצעקו בכל הכוח!
כולם:	הצילו!
קתרין:	בבקשה!!
דיאנה:	החבל שלנו השתחרר! אנחנו נסחפים!
קורט:	הם לא שומעים אותנו!
אוליבר:	עוד פעם, תצעקו בכל הכוח!
כולם:	הצילו
קתרין:	הצילו!
תומס:	הצילו!!
דיאנה:	אנחנו כאן!!
תומס:	תסתכלו, אחורה!!
קתרין:	חכו לנו!
לינה:	אל תעזבו אותנו!

קורט: תחזרו!!
אוליבר: זהירות גל!
כולם: לאאא!!!

חלק שני - "אבודים"

חוף על אי בודד. על הבמה תומס ואוליבר. הם נראים מפוחדים, לא מדברים רגעים ארוכים. מביטים לכיוון האופק, מחפשים סימן לאונייה. לינה מכונסת בעצמה. דיאנה שוכבת בצד הבמה מכוסה בבד, קתרין וקורט מחוץ לבמה.

אוליבר: הם בטח כבר שמו לב שאנחנו חסרים.
תומס: כן, בטוח.
אוליבר: הם יחזרו לקחת אותנו.
תומס: מתי?
אוליבר: בתוך כמה שעות, אני מאמין.
לינה: (רועדת מקור) כמה שעות?! אני רטובה כולי!
אוליבר: (ללינה) איפה שאר הבנות?
לינה: אין לי מושג.
תומס: אני רעב.
אוליבר: (צועק) היי!! אנחנו כאן!! מישהו שומע אותי?
קורט: (נכנס) אין. אין. אין פה שום בתים וגם לא עוד סירות, נראה נסחפו לאי בודד...
תומס: (לעצמו) כמו רובינזון קרוזו...
לינה: מי?!
תומס: רובינזון קרוזו. גם הוא נסחף לאי בודד, ומצאו אותו אחרי שנים עם זקן וציפורניים ארוכות כמו של דוב!
לינה: איכס!
אוליבר: אנחנו לא נהיה כמו רובינזון קרוזו. אותנו יבואו

- לקחת עוד מעט.
- קורט: אל תהיה כל כך בטוח.
- אוליבר: מה זאת אומרת?
- קורט: אולי הם חושבים שטבענו.
- אוליבר: למה שהם יחשבו דבר כזה?!
- קורט: כי הסירה שלנו נסחפה באמצע הסערה.
- לינה: איך החבל השתחרר ככה?!
- תומס: אה... לא יודע...
- אוליבר: (נחלץ להגנת תומס) הוא... פשוט השתחרר.
- קורט: וחוץ מזה, גם אם יחפשו אותנו, יש עשרת אלפים איים באוקיינוס, הסיכוי שימצאו אותנו כאן הוא קלוש.
- לינה: זה אומר שאנחנו הולכים להירקב כאן ולמות?!
- אוליבר: אף אחד לא הולך למות.
- תומס: בטח יכתבו עלינו בעיתון שהיינו ילדים "נפלאים" שתמיד מצחצחים שיניים ועושים שיעורי בית...
- לינה: מה?
- תומס: כן, תמיד כותבים דברים כאלה אחרי שמישהו מת.
- לינה: יופי...
- אוליבר: טוב תפסיקו. אני בטוח שאוניית החילוץ כבר בדרך לפה. (מביט אל האופק) רואה משהו?
- לינה: לא...
- תומס: (מבחין בדיאנה השרועה, מכוסה בבגד, מצביע לעברה) אוליבר ...
- אוליבר... מה יש שם?
- אוליבר מסיר את הבגד, דיאנה תחתיו ללא תזוזה, הם נחרדים.

תומס:	אמאלה!!!
לינה:	היא מתה?!
אוליבר:	(מתקרב) אני חושב שהיא נושמת...
	כל הילדים מתקרבים לדיאנה, מקשיבים לנשימה שלה.
דיאנה:	(מתעטשת) אפצ'י!! (משתעלת)
כולם:	(נבהלים) אה!
אוליבר:	את בסדר?
דיאנה:	(משתעלת) בלעתי מים.
אוליבר:	(טופח לה על הגב) יותר טוב?
דיאנה:	כן...
אוליבר:	כולם כאן?
תומס:	אחת, שתיים, שלוש, ארבע, חמש...
קורט:	היינו שישה בסירה... מישהו חסר.
	(שתיקה)
תומס:	הקטנה! (מצביע על הבובה)
אוליבר:	מי?
תומס:	הקטנה, זאת שלא יודעת לשחות.
אוליבר:	מישהו ראה אותה?
לינה:	חשבתי שהיא ירדה מהסירה יחד איתנו.
אוליבר:	יכול להיות שהיא נשארה בסירה?
קורט:	אין מצב, הסירה התפרקה לגמרי.
לינה:	אתם חושבים שהיא...? (מביטה לכיוון המים)
אוליבר:	תסתכלו אם אתם רואים משהו במים (כל הילדים הולכים לקצה הבמה, מסתכלים לעבר המים)

קתריין: (נכנסת) דורותי!! (לוקחת את הבובה)

כולם: (קופצים) הא!

אוליבר: הנה את! יופי, כולם פה.

קתריין: (לבובה) אל תדאגי דרותי, אנחנו עוד מעט נחזור הביתה.

אוליבר: אני מציע שנשאר ביחד עד שיבואו לקחת אותנו.

כולם מהנהנים.

לינה: רעיון טוב...

דיאנה: איך קוראים לכם?

אוליבר: אה, אני אוליבר מורין, וזה אח שלי תומס.

לינה: לינה גרנר.

קורט: קורט קונדור.

קתריין: לי קוראים קתריין הילסון.

דיאנה: דיאנה.

אוליבר: טוב, אני מציע שכל אחד יוציא את האוכל שיש לו, ונאכל משהו.

תומס: רעיון טוב, אני מת מרעב.

דיאנה: יש לי אגוזים וצימוקים.

לינה: יש לי רק בגדים, כלי רחצה, וכלי תפירה.

קתריין: לי יש בובה, וכמה גומיות.

קורט: מה יעזרו לנו בובה וגומיות?!

אוליבר: לי יש... ערכת עזרה ראשונה, פנס, ו... סיר.

קורט: סיר?! מי לוקח איתו סיר להפלגה?

אוליבר: אם במקרה יש חור בסירה אפשר להוציא את המים בעזרת הסיר, או במקרה שמישהו מתייבש, אפשר למלא מים במהירות, בצופים התאמנו על מקרים כאלה.

- קורט: בצופים?! אתה חושב שאתה יודע מה לעשות, בגלל שעזרת לזקנה לחצות את הכביש ולמדת לקשור חבל?
- אוליבר: לא אמרתי את זה, רק אמרתי שבצופים התאמנו על מקרים כאלה. אתה מוכן כבר להוציא מהתיק את מה שיש לך?
- קורט: תירגע! אתה לא המפקד פה! ואני לא חייב להראות לך מה יש לי בתיק. בכל מקרה אין לי אוכל.
- אוליבר: טוב. אז יש לנו רק אגוזים וצימוקים.
- לינה: איך זה אמור להספיק לשישה ילדים?! אנחנו הולכים למות מרעב.
- תומס: היי, אל תדאגו, אני אכין לנו ארוחת בוקר (לוקח את הסיר) מה אתם אומרים על פנקייקים? (מכניס לסיר אגוזים וצימוקים) קצת קמח, קצת סוכר, חלב, תמצית וניל, לערבב ולטגן... מוכן. (ללינה) עם מה תרצי את הפנקייק שלך גברתי?
- לינה: פנקייק עם שוקולד. כמו שאני מכינה בבית. (נותן ללינה אגוז)
- תומס: (לקטרין) ובשבילך גברתי?
- קטרין: בבית אנחנו אוכלים פנקייקים עם דבש ופירות.
- תומס: דבש ופירות... (נותן לה אגוז, לקורט) ומה בשבילך אדוני?
- לא לא, אל תגיד לי, פנקייק עם קצת חרדל
- כולם: איבס
- תומס: מיונז
- כולם: אייוו
- קורט: פשוט תן לי את האגוזים.
- תומס: איזה אגוזים?! זה פנקייק גורמה! זאת מסעדת שף! (חובש את הסיר על הראש) זה גם יכול להיות כובע נגד שמש. (הצחוק של הילדים מתגבר)
- אוליבר: תוריד את זה מהראש. (לוקח את הסיר)
- תומס: למה? אני נשרף בקלות.
- (הילדים מתפקעים מצחוק, אפילו אוליבר וקורט, האווירה נרגעה)

- אוליבר: (מביט לכיוון היער) תראו, יש פה עצים, ואם יש עצים זה סימן שיש מים, ואם יש מים, זה סימן שיש מזון, אני מציע שנלך לחפש אוכל?...
- לינה: השתגעת?! אנחנו לא יודעים מה יש על האי הזה!_אולי יש כאן חיות טרף!?
- תומס: או קניבלים... שמעתי שהם קושרים ילדים מעל מדורה וצולים אותם, בזמן שהם רוקדים סביבם "הוגאצ'קה... הו הו"
- קתרין: אמאלה!
- לינה: אנחנו לא יודעים איפה אנחנו וכמה זמן יעבור עד שימצאו אותנו!! אנחנו יכולים למות בינתיים מרעב, מצמא או מ... מ...
- תומס: קניבלים!
- קתרין: אני רוצה את אמא שלי!!! (בוכה)
- אוליבר: תומס!
- תומס: מה? סתם צחקתי.
- קורט: (לקתרין) את מוכנה להפסיק לבכות!?
- דיאנה: (לקורט) לצעוק עליה בטוח לא יעזור.
- קורט: יש לך רעיון יותר טוב?!
- אוליבר: תקשיבו! יכול להיות שימצאו אותנו בעוד כמה שעות ויכול להיות שזה ייקח יותר זמן, יש לנו מזל שהגענו ליבשה... כאן לפחות יש לנו סיכוי.
- לינה: סיכוי למה?!
- אוליבר: לשרוד_.
- שתיקה, כל ילד עסוק בהרהוריו.
- קורט: (לקהל) איך מכל הילדים בעולם נתקעתי עם החבורה הזאת?! אחד חושב שהוא מדריך בצופים, השני חושב שהוא ליצן, זאת מקטרת כל הזמן, השנייה בוכה, והשלישית פשוט מוזרה. אין לי שום דבר במשותף עם אף אחד מהם. איך אני אמור לשרוד איתם כאן!?
- אוליבר: (לקורט) היי... אתה ואני הכי גדולים, כדאי שנלך לחפש אוכל, היתר יישארו כאן... (פאזזה) אני לא המפקד או משהו, אני רק מציע רעיונות שיעזרו לנו, זה הכול.

- קורט: בסדר, בוא נלך.
- תומס: אני גם בא אתכם.
- אוליבר: לא תומס, עדיף שתישאר כאן. עם הבנות.
- תומס: למה?!
- אוליבר: אנחנו לא יודעים מה יש ביער, זה יכול להיות מסוכן.
- תומס: אז מה? אני לא תיבוק!
- קתרין: אבל תומס אם תלך מי ישמור עלינו? (מצביעה על הבובה) היא מפחדת.
- תומס: (פאזזה) בסדר, אני אשמור עליכן.
- דיאנה: אני אבוא אתכם. אני יודעת לטפס על עצים, אני יכולה לקטוף פירות.
- קורט/אוליבר: לא צריך, נסתדר לבד/ בסדר, בואי איתנו.
- פאזזה. קורט ואוליבר מביטים אחד על השני.
- אוליבר: (לדיאנה) עדיף שתישארו כולכם כאן. ניפגש אחר כך.
- קורט: אם לא יטרוף אותנו נמר. (יוצאים)
- לינה: אני לא יכולה סתם לשבת בלי לעשות כלום. אני אשתגע. אני יודעת. נמיין את הציוד שלנו. עדיף שנהיה עסוקים מאשר שנתבטל. אמא שלי אומרת שבטלה זאת מחלה של נשים עשירות. בבית היא תמיד נותנת לי מטלות: לבשל, לנקות, לכבס... נרכז כאן את התיקים...
- מרכזת את הציוד במקום אחד.
- דיאנה: אני הולכת ליער.
- תומס: אבל אוליבר אמר-
- דיאנה: שמעתי מה שהוא אמר.
- תומס: היי! איך ש... קוראים לך, אנחנו צריכים להישאר ביחד!
- דיאנה: קוראים לי דיאנה.
- תומס: אנחנו צריכים להישאר ביחד דיאנה!

- דיאנה: אמרת שאתה רעב, לא? (יוצאת)
- תומס: היי!!
- קתרין: היא לא פוחדת להיכנס ליער לבד?
- לינה: היא חסרת אחריות! זה מה שהיא! טוב, קתרין, תעזרי לי לקפל את הבגדים?
- קתרין: אני לא יודעת לקפל בגדים.
- לינה: אף פעם לא קיפלת כביסה?
- קתרין: אף פעם לא הרשו לי. (בביישנות) המשרתת שלנו עושה את זה.
- תומס: משרתת?! מה את נסיכה?
- קתרין: לא, רק רוזנת.
- תומס ולינה: אה...
- תומס: את גרה בארמון?
- קתרין: מה פתאום! באחוזת...
- תומס: כמה חדרים יש באחוזת שלכם?
- קתרין: לא ספרתי...
- תומס: ומשרתים?
- קתרין: שלושה.
- תומס: זה בטח הדבר הכי בעולם לגור באחוזת עם משרתים.
- לינה: זה בטח הדבר הכי משעמם בעולם, לא פלא שאת לא יודעת לעשות כלום...
- קתרין: (נעלבת) אני אשמח ללמוד.
- צווחת קופים נשמעת מכיוון היער_תומס לינה וקתרין קופצים בבהלה.
- לינה: מה זה היה?!

תומס: לא יודע, אולי קופים?

לינה: אתם חושבים שהם באים הנה?

תומס: בואו נתחבא.

לינה: איפה נתחבא? הם יריחו אותנו.

תומס: צודקת, לקופים יש חוש ריח מפותח... אנחנו צריכים הסוואה! (מוצא צמח) הנה עלים! תשפשפו את זה על העור! קדימה - זה יסווה את הריח שלנו.

הם משפשפים את הצמח שלידם על הידיים, הרגליים והצוואר. ומתחבאים, לא עוברות 3 שניות והם מתחילים לצרוח ולהתגרד.

תומס: אח!!!

לינה: זה צורב!!

קתרין: כולי מתגרדת!!

לינה: תנשפי לי על העורף!!

תומס: תגרדו לי בגב!!

קתרין: זה לא מפסיק!!

תומס: איי! שורף לי הטוסיק!!

לינה: הכנסת לשם עלים?!

תומס: ברור! זה מקום...

לינה: הבנו!

(קורט ואוליבר נכנסים)

קורט: איזה גן עדן, ראית כמה דגים יש בנחל?! השאלה איך נדוג אותם...

תומס: (רץ אליו) אוליבר!!! הצילו!!

אוליבר: מה קרה?!

תומס: מגרד לי כל הגוף!

לינה: גם לי!!

אוליבר: עקץ אתכם משהו?

תומס: שפשפנו את הצמח הזה על העור.

אוליבר: למה עשיתם את זה?!

תומס: כדי שהקופים לא יריחו אותנו. אתה יודע, "הסוואה"!

לינה: זה היה רעיון שלו.

אוליבר: נו באמת! תומס! זה סרפד!

לינה: איי! זה ממש צורב!

אוליבר: לפעמים אתה עושה כאלה שטויות! עדיף פשוט שלא תציע רעיונות.

קתרין: (מתגרדת) זה לא מפסיק!!

אוליבר: מצאנו נחל לא רחוק מפה, תוכלו להתרחץ שם, בואו ...

(כולם יוצאים חוץ מקורט.)

חלק שלישי - "גורת השימפנזה"

קורט: (לקהל) לא יאמן איך כל הילדים רצים אחרי ילד הצופים הזה- אוליבר מורין. עברו שעות מאז שהגענו לאי ועדיין לא אכלנו שום דבר, חוץ מכמה אגוזים. (מוציא אולר) מזל שהחבאתי את האולר שלי בתיק, הוא עומד להיות מאוד שימושי... (לוקח ענף ומשחז אותו)

(צווחות קופים - דיאנה נכנסת חבולה כולה, מדממת במצח)

דיאנה: (צועקת לעבר אחורי הקלעים) זה לא רק הקוקוסים שלכם! קופים מעצבנים!!

קורט: מה קרה לך במצח?

דיאנה: טיפסתי על עץ לקטוף קוקוסים ופתאום ראיתי איזה מאה קופים מסתכלים עליי (מדגימה) ככה! אחד אפילו שרט אותי. (צועקת אל מאחורי הקלעים) אבל אני עוד אראה לו מה זה!!!

קורט: הוא היה יכול להרוג אותך, את יודעת.

דיאנה: הוא סתם ניסה להפחיד אותי. איפה כולם?

קורט: הלכו להתרחץ בנחל.

- דיאנה: מצאתם נהר? מצוין.
- קורט: נחל.
- דיאנה: נחל, נהר... אותו דבר.
- קורט: לא זה לא. נהר זה ערוץ מים הרבה יותר גדול מנחל. כמו הדנובה, הוא באורך 3000 ק"מ, וחוצה 5 מדינות. לא למדת את זה בבית הספר?
- דיאנה: אני לא הולכת לבית ספר, אני מעדיפה להישאר בחווה, ולעזור להורים שלי עם החיות.
- קורט: חיות?
- דיאנה: יש לנו סוסים, כבשים, חזירים, שלוש כלבים...
- קורט: שלושה.
- דיאנה: שלוש, שלושה... אותו דבר.
- קורט: במקום ללכת לבית הספר, את מטפלת בחיות?! לא פלא, שהידע שלך מגוחך.
- דיאנה: "מגוחך"... לפחות אני לא מתנשאת כמוך.
- קורט: (קוטף פירות יער ואוכל) מצטער, אבל בחיים לא פגשתי ילדה בגילנו שלא יודעת מה זה נהר הדנובה. (קוטף עוד פירות ואוכל) טעים. רוצה? (אוכל)
- דיאנה: (מביטה בקורט אוכל) אני במקומך לא הייתי אוכלת את הפירות האלה.
- קורט: למה לא?
- דיאנה: הם רעילים.
- קורט: (יורק ומשעל)
- דיאנה: אבל מזל שאתה יודע מה זה נהר הדנובה, זה בטח מאוד יעזור לך כאן.
- קורט: למה לא אמרת מיד?
- דיאנה: מצטערת, אבל בחיים לא פגשתי ילד בגילנו שלא יודע מה זה קיסוסית.

לפתע נשמע רחש מכיוון השיחים

- קורט: (לוחש) יש משהו בשיחים! אל תזוזי! (מכוון את החנית שהשחזז) אולי זה נחש...
- דיאנה: (מקשיבה) הקופים השתתקו...
- קורט: אז?!
- דיאנה: אז זה לא נחש. כשיש נחש או משהו מסוכן בסביבה, הם צווחים בקולי קולות, ככה הם מזהירים אחד את השני... אבל עכשיו, הם בשקט.
- (מכיוון השיחים נשמע קול בכי)
- דיאנה: זה נשמע כמו בכי... (מתקרבת לשיח)
- קורט: מה את עושה?!
- דיאנה: בודקת מה זה.
- קורט: אולי זאת חיה פצועה!! היא יכולה להיות מסוכנת!! תתרחקי משם!
- דיאנה: תהיה בשקט! (מתקרבת בזהירות לשיחים, ומגלה גורת שימפנזה) זאת שימפנזה...
- קורט: תזהרי! היא תנשך אותך! (מכוון את החנית)
- דיאנה: תוריד את זה! זאת רק גורה קטנה... (לשימפנזה) אבל מה את עושה כאן למטה? למה את לא על העצים עם כל היתר? (מתקרבת בזהירות לגורה, מבחינה בפצע ביד של הגורה) את פצועה... זה בסדר גם אני... (מביטה לכיוון העצים) הם נטשו אותך כי את לא יכולה לטפס על העצים? את בטח רעבה... אה! יש לי אגוזים, רוצה?
- קורט: אל תתני לה את האגוזים! זה הדבר היחיד שיש לנו לאכול!
- דיאנה: ששש! (מושיטה לגורה אגוז, הגורה מהססת, אבל אז לוקחת את האגוז ואוכלת) את רעבה ופצועה... אני לא יכולה להשאיר אותך כאן לבד (מושיטה עוד אגוז) רוצה עוד?
- קורט: מה את עושה?!
- דיאנה: קחי... (הגורה מתקרבת ולוקחת את האגוז) גורה טובה... (דיאנה מושיטה לגורה עוד אגוז, כך מושכת אותה לאט לאט למרכז הבמה)
- תומס אוליבר, קטרין ולינה נכנסים
- קטרין: איזה מים צלולים...
- לינה: וכמה דגים, זה נראה כמו גן עדן! (מבחינה לפתע בשימפנזה וקופצת בבהלה) אה!!

השימפנזה: (צווחת) אה!!

(כל הילדים מתרוצצים על הבמה בבהלה, השימפנזה מתרוצצת בבהלה וצורחת),

דיאנה: שששש!!! (לוחשת) תהיו בשקט! אתם מבהילים אותה! היא בסך הכל גורה של שימפנזה.

תומס: שימפנזה?!

דיאנה: מצאתי אותה בשיחים, נכון שהיא מקסימה?

לינה: מקסימה? היא כמעט נשכה אותי!!

דיאנה: היא רק גורה, תינוקת.

תומס: איך את יודעת שזאת גורה?

דיאנה: ראיתי את הבוגרים, הם פי שלוש ממנה.

קורט: אלה? ... יכולים להרוג בן אדם במכה!

לינה: אז למה הבאת אותה לפה?!

דיאנה: היא פצועה. הלהקה שלה נטשה אותה. אם לא נטפל בה היא תמות.

לינה: למי אכפת?! אנחנו בקושי יכולים לטפל בעצמנו, תסלקי אותה מפה!

דיאנה: אני לא מסלקת אותה לשום מקום!

לינה: היא תדביק אותנו במחלות! או יותר גרוע, בכינים!

דיאנה: איזה שטויות!

קורט: זה נכון! בעלי חיים יכולים להעביר מחלות לבני אדם.

לינה: תיקחי את החיה הדוחה הזאת מכאן!

דיאנה: היא לא דוחה! וקוראים לה... בבוב!

לינה: בבוב??

קורט: היא עוד תנשוך מישהו!!

דיאנה: היא יודעת להבדיל בין מי שרוצה לפגוע בה ומי שרוצה לעזור לה. נכון בבוב?

דיאנה מלטפת את בובו, בובו מתרפקת עליה, הילדים מביטים מוקסמים.

- תומס: היא באמת חמודה, (מתקרב ללטף) אפשר?
- אוליבר: (לדיאנה) בת כמה היא נראית לך?
- דיאנה: שנתיים, אולי שלוש...
- אוליבר: (בודק בעדינות את היד של בובו) צריך לחטא את הפצע שלה ולחבוש אותו, אחרת הוא יזדהם. תומס, תביא לי את העזרה ראשונה...
- לינה: אתה מתכוון לחבוש לה את היד?!
- אוליבר: כן, למה לא?
- לינה: אתם לא נורמליים!
- תומס: קח אוליבר! (נותן לאוליבר משחה)
- אוליבר: זאת משחת שיניים, תומס.
- תומס: אה, רגע... (מחפש משחה אחרת) לא זה... לא זה...
- אוליבר: תן לי! (לוקח מתומס את התיק ומוציא משחה ותחבושת, חובש את בובו) עוד כמה ימים... היא תרגיש יותר טוב.
- דיאנה: איפה למדת לעשות את זה?
- אוליבר: אבא שלנו רופא... הוא לימד אותי לטפל בפצועים. (מבחין בדם של דיאנה) גם את פצועה.
- דיאנה: זה סתם.
- אוליבר: זהו בובו, סיימנו.
- קורט: (בציניות) ממש דוקטור דוליטל.
- לינה: יופי, סיימתם לחבוש אותה, עכשיו שתחזור ליער.
- קורט: בדיוק.
- דיאנה: לא! היא נשארת איתי!
- לינה: אוליבר! תגיד לה!

- אוליבר: מה את רוצה שאני אגיד? לי היא לא מפריעה...
- לינה: אתם פשוט לא נורמליים...
- דיאנה: (מחייכת לאוליבר) תודה...
- אוליבר: חייבים לחטא לך את השריטה. זה קצת ישרוף...
- דיאנה: טוב...
- אוליבר מנקה ומחטא לדיאנה את השריטה במצח.
- דיאנה: בן כמה אתה בכלל?
- אוליבר: חמש עשרה.
- דיאנה: חשבתי יותר, אתה מתנהג כאילו אתה בן איזה שבע עשרה... יש לך חברה?
- תומס: הוא אפילו עוד לא התנשק עם אף אחת.
- אוליבר: שתוק תומס! מי שמדבר!
- דיאנה: נשיקות זה דוחה. צריך להצמיד את הפרצוף שלך לפרצוף של מישהו אחר... איבס.
- אוליבר: (צוחק) מה תעשי כשתתחתני?
- דיאנה: מי אמר שאני אתחתן?! בחיים לא יתפסו אותי עם שמלה מטופשת וסיכות מכוערות על הראש. (פאזזה, לאוליבר) אתה בטח חושב שאני מוזרה.
- אוליבר: בכלל לא.
- דיאנה: בבית ספר שלי כולם חשבו ככה. בגלל זה אני מעדיפה להיות עם חיות.
- אוליבר: דווקא יהיה לך יפה.
- דיאנה: מה?
- אוליבר: שמלה מטופשת וסיכות מכוערות על הראש.
- קתרין: (קמה ומיד יושבת) ואוו... יש לי סחרחרות.
- אוליבר: את צריכה לאכול משהו. (לדיאנה) איפה האגוזים?

- דיאנה: נתתי אותם לבובו.
(שתיקה, כל הילדים מביטים בדיאנה)
- לינה: את עושה צחוק?! זה הדבר היחיד שהיה לנו לאכול!
- דיאנה: יש מלא קוקוסים על העצים, אנחנו רק צריכים להגיע אליהם.
- קורט: ראית מה קרה לך כשניסית לקטוף קוקוסים! אין סיכוי שהקופים יתנו לנו להגיע אליהם!
- לינה: מה חשבת לעצמך כשנתת לקופה המכוערת הזאת את כל האגוזים שלנו?!
- דיאנה: אם עוד פעם אחת תקראי לבובו מכוערת, אני אתן לך כזה אגרוף בפרצוף שאת תראי כוכבים!
- קתרין: (נעמדת) זה בסדר! זה בסדר... אני כבר מרגישה יותר טוב... הנה...
- אוליבר: (מסתכל על השמיים) טוב, אני מציע שנאסוף עצים ונדליק מדורה, לפני שיחשיך.
- לינה: אנחנו נשארים פה בלילה?! אמרת שיבואו לקחת אותנו תוך כמה שעות!! איפה אנחנו אמורים לישון, על החול?!
תומס: הבטן שלי כבר ממש מקרקרת, אוליבר.
- לינה: גם שלי.
- קתרין: מה אם גם מחר לא יבואו לקחת אותנו?!
- אוליבר: אני לא יודע, טוב?! מחר נחשוב על מחר. עכשיו אנחנו צריכים ענפים למדורה ...
(יוצא. כולם יוצאים אחרי, חוץ מקתרין)
- קתרין: (לקהל) כולם פה כל כך חזקים, יודעים לעשות כל מיני דברים, רק אני לא יודעת לעשות כלום. הם בטח חושבים שאני תינוקת, בכיינית. אני מנסה לא לבכות... אבל אני לא מצליחה להתאפק (בוכה)
- לינה: (נכנסת) קתרין... את בסדר?

קתרין: אני בסדר! אבל, דורותי לא רגילה לישון מחוץ לבית. הצלליות של העצים מפחידות אותה. היא רוצה לישון במיטה שלה, עם השמיכה שלה. היא רוצה שאמא שלה תשב לידה ותשיר לה שיר ערש עד שהיא תרדם.

בוכה, כולם נכנסים ונעמדים נבוכים, לא יודעים איך להגיב)

לינה: (ניגשת אליה) אה... אולי אנחנו נוכל לשיר לה במקומה?

קתרין: אני לא זוכרת שום שיר...

לינה: מה עם השיר של דורותי מהקוסם בארץ עוץ?

קתרין: זה הסרט האהוב עלי...

תומס: גם עלי!

לינה:

(שרה) "אי שם מעבר לקשת

בענן...

נמצאת ארץ גן עדן

כמו בסיפור ישן..."

קתרין: את שרה ממש יפה.

לינה: תודה...

תומס: תשירי עוד לינה.

לינה: (מתיישבת ושרה, תומס, אוליבר, דיאנה ובובו מצטרפים)

"אם עוד מעט יפול כוכב

הוא את שמיי יצבע זהב

הלילה

ואז בארץ הפלאות

שוב יתגשמו המשאלות

הרחק למעלה"

כולם מצטרפים לשירה:

"אי שם מעבר לקשת

שיר וגן

אל מעבר לקשת...

תומס: (שר) הביתה נעוף מכאן..._

פאזזה. הבמה מעט מחשיכה, שעת דמדומים.

אוליבר: (קם) מחשיך. כדאי שנדליק את המדורה ...

קורט: איך אתה מתכוון לעשות את זה?

אוליבר: עם מקל, צריך לחכך מקל בזרדים, עד שיהיו ניצוצות, בצופים לימדו

אותנו -

קורט: (בזלזול) בצופים... זה לא באמת עובד השטויות שמלמדים אתכם בצופים.

אוליבר: חכה ותראו...

אוליבר רוכן מעל הזרדים ומחכך בחוזקה את המקל, כולם מביטים בו במתח, אך כולם לא קורה.

אוליבר: נו...

תומס: אוליבר? אוליבר?

אוליבר: רגע!

תומס: אבל אוליבר-

אוליבר: רגע תומס!

תומס: אבל אוליבר-

אוליבר: (מתאמץ) לא עבשיו!

תומס: אבל בעזרה ראשונה, יש גפרורים!

אוליבר: אה, נכון.

תומס מוסר לו את הגפרורים. אוליבר רוכן למדורה, כולם סביבו במתח. אוליבר מצית, נושף בעדינות על המדורה)

תומס: (מעודד) אולי-בר. אולי-בר. (כולם חוץ מקורט מצטרפים לעידוד) אולי-בר!!

נדלקת אש, הם קופצים בשמחה.

אוליבר: יש!

כל הילדים מתחממים ליד המדורה.

אוליבר: אלה הגפרורים היחידים שיש לנו, אסור לנו לבזבז אותם. בלי אש לא נוכל לבשל, וגם נקפא מקור. נשמור אותם בתיק עזרה ראשונה שלא ילכו לאיבוד.

תומס: אם רק היה לנו עכשיו איזה צלי עם תפוחי אדמה... ואפונה... אולי איזה מרק...

לינה: ועוגיות עם ריבה... אני מכינה למשפחה שלי בכל סוף שבוע.

קתרין: גם אמא שלי מכינה כל סוף שבוע - עוגיות עם ריבה.

תומס: גם אמא שלנו מכינה עוגיות עם ריבה!

דיאנה: גם שלי!

קתרין: גם שלך קורט?

קורט: אין לי אמא. (קם והולך, הילדים מביטים זה בזה במבוכה)

תומס: מה, היא מתה?

אוליבר: תומס, באמת.

תומס: מה? רק שאלתי.

קורט: היא עזבה כשהייתי קטן.

קתרין: ולא ראית אותה מאז?

קורט: לא.

דיאנה: אז אבא שלך גידל אותך לבד?

קורט: אבא שלי פרופסור, הוא מאוד עסוק. גדלתי בפנימייה.

קתרין: אני במקומך הייתי מחפשת את אמא שלי, היא בטח מאוד מתגעגעת אליך.

קורט: אבל אני לא מתגעגע אליה!

שתיקה.

- אוליבר: טוב, אני מציע שנחלק ביננו תפקידים. כל אחד יהיה אחראי על משהו, משהו שהוא טוב בו. אני למשל אהיה אחראי על האש, וכל מה שקשור לעזרה ראשונה.
- תומס: ואני חשבתי שאנחנו בחופש.
- דיאנה: אני ובובו נמצא פירות שאפשר לאכול.
- קורט: אני יכול להכין חנית ולצוד. ראיתי שיש פה דגים, שפנים-
- דיאנה: לא בשביל שנאכל אותם!
- קורט: (מתעלם) אני גם יודע לקלוע. אפילו בציפורים. בפנימייה היה לי קלע עם אבן, והייתי מוריד אותן אחת אחת!
- דיאנה: זאת התעללות!
- קורט: את חושבת שאנחנו יכולים להתקיים רק מפירות?! אנחנו חייבים בשר.
- אוליבר: נכון, כולנו עייפים ורעבים. (לקורט) אבל תבטיח שתעשה את זה רק בשביל ציד, לא בשביל הכיף.
- קורט: אני לא חייב להבטיח לך שום דבר.
- אוליבר: (מתאפק) טוב...
- תומס: אוליבר -
- אוליבר: לינה, מה איתך?
- לינה: אני יכולה להיות אחראית על הבישולים (על דיאנה) אבל אם היא חושבת שאכין אוכל צמחוני במיוחד בשבילה, אז שתשכח מזה.
- דיאנה: אני לא צריכה שתכיני לי שום דבר במיוחד.
- תומס: אבל אוליבר, מה איתי?
- אוליבר: אתה? אתה תהיה אחראי על... על...
- קתרין: על להצחיק אותנו! אחרת אנחנו נתגעגע הביתה כל הזמן.
- תומס: מי בכלל חושב על הבית?! תראי איזה נוף, ארבעה כיווני אוויר, מבשלת צמודה, אנחנו במלון פירסט קלאס! נכון ובובו?

בובו משמיעה צווחה כל הילדים צוחקים.

- קתרין: לכולם יש תפקיד חוץ ממני.
- אוליבר: מה את יודעת לעשות?
- קתרין: לא הרבה...
- תומס: אל תדאגי קתרין, נמצא לך תפקיד.
- אוליבר: ועוד משהו... אני מציע שנבחר מנהיג, מישהו שישמור על כולם... כמו ה"מבוגר האחראי".
- תומס: אתה הכי מבוגר פה אוליבר.
- דיאנה: אתה באמת הכי מתאים לתפקיד, אני בעדך. (מרימה יד)
- קתרין: גם אני. (מרימה יד)
- לינה: גם אני. (מרימה יד)
- אוליבר: קורט?
- קורט: הרוב קובע, אז זה לא משנה מה אני חושב.
- אוליבר: אז אני ה"מבוגר האחראי", כל עוד אנחנו באי.
- כולם חוץ מקורט מוחאים לאוליבר כפיים.
- תומס: היי! מה אתם אומרים שנמציא לאי שם? ואז כשימצאו אותנו נהיה מפורסמים בתור הילדים שגילו את האי הזה.
- דיאנה: יש לי רעיון! "אי הקופים!"
- קתרין: או "האי הנעלם!"
- קורט: איזה שמות אידיויטים.
- דיאנה: יש לך רעיון יותר טוב?
- קורט: אם כבר קוראים לאי בשם, צריך שם מכובד, כמו... "איוס טריוס."
- דיאנה: מה זה איוס טריוס?
- קורט: אי העצים-בלטינית.
- דיאנה: אף אחד לא יודע פה לטינית חוץ ממך.

תומס: אולי... "אי-בוד". כי הלכנו לאיבוד?

כולם צוחקים.

קורט: זה עוד יותר אידיוטי.

קתרין: אני חושבת שזה דווקא שם נחמד.

תומס: (נעמד וממציא שיר)

"האי שלנו, שמו אי-בוד,

הוא אי יפה, ממש... חמוד,

בין העצים קופים מתרוצצים.

והרגליים שלנו שרוטות מרוב קוצים.

הבגדים קרועים ורטובים,

וכולנו נראים די... עלובים.

אבל יום אחד, בלי ספק,

נשוב הביתה, ואת כולם נחבק.

כולם ביחד, וכל אחד לחוד

נשיר בקול- להתראות אי – בוד!"

כולם ביחד, וכל אחד לחוד

נשיר בקול- להתראות

כולם חוץ מקורט: אי – בוד!"

תומס: (אל קורט) כולם ביחד, וכל אחד לחוד

נשיר בקול להתראות-

(פאזזה)

קורט: אי – בוד...

כל הילדים מוחאים כפיים בהתלהבות.

מעבר זמן

בובו מביאה אגוז קוקוס.
דיאנה פותחת אותו ומחלקת לכולם.
לינה מסדרת מזוודות.
קתרין קולעת צמה לבובה.
קורט משחזר חצים לחץ וקשת
אוליבר מוריד לבובו את התחבושת, ובודק לה את היד.
תומס מכין מטוס צעצוע מענפים.

חלק רביעי - "הגפרורים"

הבית של הילדים באי השתדרג, נוסף מחסה, הבגדים של הילדים קרועים ומרופטים, והשיער שלהם פרוע.

קתרין: עברו שישה שבועות מאז שהגענו לאי.
אוליבר: דיאנה חזרה כל יום עם פירות ועשבים חדשים שאפשר לאכול.
תומס: לינה בישלה את מה שקורט הצליח לצוד.
דיאנה: אוליבר דאג לחטא לנו את השריטות ברגליים שלא יזדהמו.
קתרין: תומס בנה כל מיני צעצועים מענפים ואני...
קורט: טוב, לפחות היא לא בכתה.
לינה: נראה שהתרגלנו לחיים באי, אבל את מה שעמד לקרות, אף אחד לא היה יכול לצפות...
אוליבר: שמונה, תשעה. נשארו רק תשעה גפרורים... אנחנו חייבים להתחיל לחסוך, מעכשיו נעשה תורנות שמירה על המדורה, שהיא לא תכבה. אני אהיה ראשון.
תומס אתה יכול להחזיר את הגפרורים למקום?
תומס: כן בטח (מניח את הגפרורים על המטוס הקטן שבנה מענפים, ומטיס אותם) "מגדל הפיקוח, כאן תומס מורן, טייס המטוס. מבקש להנחית את קופסת הגפרורים. רות. עבור"

- קורט: אי אפשר להמשיך ככה. אנחנו בסך הכל במרחק שלושה ימי הפלגה בערך מאנגליה. אם נתקן את הסירה ונחתור כולם ביחד נוכל לחזור לאנגליה תוך פחות משבוע. ניקח איתנו אספקה, וננווט בלילה לפי הכוכבים, כבר חשבתי על הכול.
- אוליבר: לא לא לא.. אנחנו יותר בטוחים כאן, באי.
- קורט: עברו שישה שבועות ואוליבר, ולא ראינו אפילו אונייה אחת באופק! אף אחד לא מחפש אותנו. מתי כבר תשלים עם זה?!
- אוליבר: לשוט בסירה בלי לדעת לאן תיקח אותנו הרוח, זה טיפשי! עדיף להישאר באי.
- קורט מתרחק בכעס.
- תומס: (בשקט) אוליבר, מה אם קורט צודק?
- אוליבר: אל תקשיב לו, הוא סתם אוהב לגרום לאחרים להרגיש רע.
- תומס: אבל מה אם אמא ואבא חושבים שאנחנו מתיים?
- אוליבר: אין מצב שהם חושבים ככה.
- תומס: איך אתה יודע?
- אוליבר: כי הם יודעים שאתה ואני ביחד, שומרים אחד על השני, אז אין מצב שיקרה לנו משהו.
- תומס: אוליבר, אתה זוכר כשהיינו בסירת ההצלה? אז המדריך זרק לי את החבל ואני התכוונתי לקשור אותו, אבל... קטרין, היא פחדה... אז החזקתי לה את היד- (המדורה נכבית. כולם מפנים את הראש למדורה)
- אוליבר: אוי לא! (רץ למדורה ונושף עליה, ללא הצלחה)
- לינה: נדליק שוב...
- אוליבר: לא. נדליק אותה רק כשנרצה לבשל.
- לינה: אבל קר!
- אוליבר: לא כל כך קר...
- קורט: לינה אומרת שקר לה.
- אוליבר: ואני אומר שאין לנו מספיק גפרורים לבזבז.

- דיאנה: (נכנסת עם ערימה של עשבים וצמחים, בובו בעקבותיה) ארוחת צהרים!
- לינה: מעניין מה היא הביאה הפעם...
- דיאנה: עלי תלתן לסלט, שורשי דקל למוקפץ, אוכמניות ללפתן, ו... פטריות לעבשיו.
- לינה: אוו! יש לזה ריח נורא!
- קורט: הן יכולות להיות רעילות.
- דיאנה: הן ממש לא רעילות. הן מעולות!
- קורט: איך את יודעת? מה את, בוטנאית?!
- דיאנה: אין לי מושג מה אמרת עבשיו.
- קורט: בטח שלא, כי את חסרת השכלה.
- דיאנה: תיזהר שלא יתפוצץ לך וריד מרוב שחצנות!
- אוליבר: דיאנה, הרעלת מזון זה לא צחוק.
- דיאנה: לא נקבל הרעלת מזון! כל דבר שאני מוצאת, אני בודקת קודם עם פקחי הבריאות שלי.
- קורט: פקחי הבריאות שלך??
- דיאנה: כן! הציפורים, הלטאות, השפנים, ובעיקר הקופים. אני עוקבת אחרי החיות באי כבר שש שבועות.
- קורט: שישה.
- דיאנה: (מתעלמת) אני יודעת מה הן אוכלות, מתי הן אוכלות, באיזה צמחים הן לא נוגעות. אני אפילו יודעת איפה הן מתחבאות.
- קורט: אז תראי לנו איפה! אני כבר שבוע לא מצליח לצוד שום דבר!
- דיאנה: בחיים לא!
- קורט: תפסיקי להיות טיפשה!
- דיאנה: (מתקרבת אליו ומדגישה כל מילה) גם אם תשתחוה לפניי, ותנשק לי את הרגליים, לא מגלה לך!

- קורט: לא צריך! אני אגלה לבד.
- לינה: (מחפשת) איפה הגפרורים?
- אוליבר: לינה אמרתי ש-
- לינה: אני רוצה להכין ארוחת ערב. (מחפשת) איפה הם?
- תומס: בתיק.
- לינה: הם לא בתיק.... (מצביעה על בובו) זאת היא!
- אוליבר: בובו? לקחת את הגפרורים?
- לינה: אמרתי לכם, רק צרות.
- דיאנה: זאת לא בובו, היא הייתה איתי.
- לינה: אני לא יכולה לבשל בלי אש!
- אוליבר: תומס, אתה בטוח שהחזרת אותם לתיק?
- תומס: כן.
- אוליבר: אולי בטעות שמת אותם במקום אחר?
- תומס: לא, החזרתי אותם לתיק.
- אוליבר: תנסה להיזכר, אולי התכוונת להחזיר אותם לתיק אבל במקום זה הנחת אותם על... החוף?
- תומס: אני לא טיפש אוליבר! החזרתי אותם לתיק!!
- קורט: תומס, רוצה לבוא איתי לצוד? אתן לך לזרוק את החנית
- תומס: כן... בטח...
- אוליבר: מה פתאום! תומס, אתה יכול להיפצע.
- תומס: קורט, בוא נלך! (תומס וקורט יוצאים.)
- אוליבר: תומס, חכה רגע-
- לינה: (לאוליבר) הוא ילד גדול אתה יודע.
- אוליבר: הוא עדיין אחי הקטן, תומס! (יוצא)

- לינה: (מחפשת בכל הציוד) נו, איפה הגפרורים האלה? קטרין?! לאן היא נעלמה?
- דיאנה: אין לי מושג.
- לינה: קטרין?! (יוצאת)
- קטרין נכנסת לבמה, גוררת אחריה צמה שקלעה מענפים.
- דיאנה: לינה מחפשת אותך.
- קטרין: התחשק לי להיות לבד.
- דיאנה: רוצה פטרייה?
- קטרין: תודה...את ממש מומחית בצמחים, אני לא יודעת לעשות כלום.
- דיאנה: את יודעת לקלוע צמה, אני לא. רגע, את הכנת את זה? זה חבל לא רע...
- קטרין: חבל?
- דיאנה: (מותחת את חבל) כן, הוא ממש חזק... בטוח אוליבר ימצא מה לעשות איתו.
- קטרין: (מחייכת) אז להכין עוד?
- דיאנה: כן!
- קטרין יוצאת מהבמה. דיאנה ובובו נשארות לבד.
- דיאנה: בובו, אני יכולה לגלות לך סוד? אתמול בערב ליד המדורה, נרדמת ביני לביני אוליבר ונראית כמו תינוקת ישנה. אז דמיינתי שאת באמת התינוקת שלי ושל אוליבר. (צוחקת, מדגדגת את בובו צוחקת) ששש!_את תעירי את השפנפנים. הם ישנים במחילה... (מביטה לכיוון מחילה שאינה נראית לקהל)
- קורט: (מופיע) תודה שגילית לי איפה הם מתחבאים.
- דיאנה: קורט!
- קורט: לחשוב שעברתי כאן כל כך הרבה פעמים ולא שמתי לב...
- דיאנה: (נעמדת) שלא תעז להתקרב למחילה הזאת.
- קורט: זוזי!

דיאנה: לא! (דוחפת את קורט להרחיק אותו מהמחילה, קורט דוחף אותה בחזרה, בובו צוחק, דיאנה מנסה לקחת לקורט את החץ וקשת, הוא דוחף אותה מעליו, היא נופלת לאדמה)

דיאנה: (צועקת) אתה הילד הכי אכזר ומגעיל שפגשתי בחיים שלי! לא פלא שאמא שלך נטשה אותך!

קורט: מה אמרת?! (מכוון על דיאנה את החץ וקשת, עיוור מרוב זעם)

דיאנה: (בשקט) קדימה, נראה אותך.

קורט עומד עם חץ מתוח מכוון על דיאנה, הם לא מסירים זה מזה את העיניים.

תומס: (מאחורי הקלעים) קורט?? מצאת משהו?

קורט מוריד את החץ וקשת, דיאנה נושמת לרווחה, אבל אז בתנועה מהירה קורט מסתובב ויורה חץ לכיוון המחילה.

דיאנה: לאא!!

קורט הולך אל המחילה, מתכופף להרים את השפן שצד ויוצא.

דיאנה: (נופלת לרצפה בבכי חרישי) לא...

סאונד גשם, רעמים וברקים..

חלק חמישי- "הרוב קובע"

מעבר זמן

הילדים רועדים מקור, דיאנה שוכבת מכורבלת בפינה. אוליבר ובובו לידה.

לינה: (לקהל) עברו חמישה ימים ועדיין לא מצאנו את הגפרורים, בלי אש לא היינו יכולים להתחמם, וגם לא לבשל. לאוליבר היה אכפת רק מדיאנה. הוא התייחס אליי רק כשהוא רצה לדעת מה יש לאכול. אף פעם לא "איך את מרגישה לינה?" או "מה שלומך?", אני מבשלת לכולם, ודואגת לכולם, אבל לאף אחד לא אכפת ממני.

אוליבר: (בודק לדיאנה את המצח) לינה?

לינה: כן?

אוליבר: נשאר קוקוס בשביל דיאנה?

לינה: לא.

- אוליבר: חייבים למצוא את הגפרורים, דיאנה צריכה להתחמם.
- לינה: ברור, רק דיאנה...
- קתרין: (מצטמרתת מקור) לאן הגפרורים היו יכולים להיעלם?
- לינה: הקופה הטיפשה הזאת בטח זרקה אותם איפשהו ביער, ועכשיו, אין סיכוי שנמצא אותם!
- אוליבר: דיאנה כבר אמרה לך שזאת לא בובו.
- לינה: ואתה כמובן מאמין לה.
- קתרין: (רועדת) אני כבר לא מרגישה את הידיים שלי מרוב קור...
- תומס: (רועד מקור) גם אני לא.
- אוליבר: אולי תפסיקו להתלונן?
- לינה: אנחנו קופאים מקור אוליבר! אנחנו רטובים ואנחנו רעבים!
- קורט: אוליבר, זה לא היה התפקיד שלך לדאוג למדורה?
- לינה: נכון! זאת אשמתיך!
- קתרין: תפסיקו, אוליבר לא אשם...
- לינה: הוא היה אמור לדאוג לאש, שלא נקפא מקור! אבל הוא כל כך מאוהב בדיאנה שלא מעניין אותו אף אחד חוץ ממנה!
- אוליבר: (נבוך) מה? איזה שטויות.
- קורט: תקשיבו! אנחנו בלי גפרורים, ונהיה ממש קר! בסוף נמות פה מקור ומרעב. אני מציע שנאגור כמה שיותר מזון, ונצא כבר לדרך.
- לינה: איך?
- קורט: תיקנתי את הסירה, היא מוכנה. תוך כמה ימים נגיע לאנגליה או שאונויה תמצא אותנו. אני יודע שזה מסוכן, אבל זה הסיכוי היחיד שלנו.
- אוליבר: כבר אמרתי "לא"!
- קורט: ואני אומר שנעשה הצבעה. מי בעד התוכנית שלי?

- לינה: אני! (מרימה יד)
- אוליבר: מי נגד? (אוליבר מרים את היד)
- קתרין: אני ... (מרימה יד) בעצם לא יודעת. (מורידה)
- אוליבר: תומס ואני נגד.
- קורט: תומס לא הצביע.
- אוליבר: אני אחיו הגדול, ואני אומר לך שהוא נגד!
- קורט: למה שלא תיתן לו להחליט בעצמו?
- תומס: בדיוק אוליבר! למה שלא תיתן לי להחליט בעצמי?!
- אוליבר: תומס, זאת תכנית גרועה!
- תומס: זאת הצבעה חופשית אוליבר!
- אוליבר: אני האחראי כאן, זוכר?!
- תומס: אז אולי אתה לא צריך להיות יותר האחראי!!
- אוליבר: מה?!
- תומס: לינה צודקת, אם היית שומר על המדורה, לא היינו קופאים עבשיו
- מקור!!
- קורט: קדימה, אנחנו צריכים לקבל החלטה. מי בעד? (מרים את היד)
- לינה מרימה את היד.
- קתרין מרימה את היד.
- תומס מרים יד.
- אוליבר: תומס, אתה לא חושב בהגיון, אתה עושה שטויות, במקום להקשיב!
- תומס: תפסיק להגיד לי כל הזמן מה לעשות! אני לא צריך בייביסיטר!
- אוליבר: אה, לא?! נתתי לך את הגפרורים ביד, כל מה שהיית צריך לעשות זה להכניס אותם לתיק!
- תומס: הכנסתי אותם לתיק!!!

אוליבר: כמו שקשרת את החבל?_

קתרין: איזה חבל?

תומס: אוליבר-

אוליבר: אם היית קושר את החבל לסירה שלנו כמו שהמדריך אמר לך, לא היינו נסחפים לפה בכלל! החבל היה ביד שלך! כל מה שהיית צריך לעשות זה לקשור אותו לסירה!

שתיקה, כל הילדים מביטים בתומס.

קתרין: (לתומס) לא קשרת את החבל תומס?

תומס: הגלים..

לינה: חשבנו שהחבל התנתק בגלל הסערה, אבל אתה בכלל לא קשרת אותו לסירה!?

תומס: לא, אני...

לינה: אני לא מאמינה! היינו יכולים להיות עכשיו- באמריקה, ביחד עם כל השאר!

תומס: אני יודע! אני מצטער! (על סף בכי)

פאזה.

קורט: טוב, זה כבר לא משנה עכשיו. מה שחשוב זה שאנחנו עוזבים את האי.

בואו נעמיס את הציוד על הסירה.

קורט, קתרין, תומס ולינה לוקחים את הציוד ויוצאים. אוליבר בועט בעצבנות בסיר הבישול.

אוליבר: דיאנה, חייבים לשכנע את קורט לרדת מזה. דיאנה? תגידי משהו, בבקשה!

דיאנה: אתה יודע שבובו כבר מצליחה לטפס על עצים? אבל היא עדיין מעדיפה להיות איתי מאשר עם הקופים האחרים. גם אני מעדיפה להיות איתה מאשר עם הילדים האחרים... מצידי שילכו. בואי בובו. (יוצאת)

אוליבר: דיאנה אני הבטחתי לאמא שלי שאני אשמור על תומס. אני אחראי עליו, על כולם...

קורט נכנס ולוקח את התיק שלו, בובו עוקבת אחריו

אוליבר: קורט-

- קורט: אנחנו אוספים כמה שיותר מזון, ויוצאים לדרך הלילה.
- אוליבר: הלילה?!
- קורט: הירח מלא, והים שקט. זה הזמן הכי טוב.
- אוליבר: קורט, תקשיב לי רגע--
- קורט: אתם עוד יכולים להצטרף אלינו... חבל שתישארו פה לבד. (לפתע בובו תופסת לו את התיק ומושכת אותו) היי! מה את עושה? בובו! תעזבי את התיק! תעזבי את התיק! (בובו נושכת לו את היד וחוטפת את התיק) אח!! חתיכת קופה מטומטמת!!! (אוחז בידו בכאב) היא נשכה אותי!! יורד לי דם!!
- בובו מוציאה מהתיק של קורט את קופסת גפרורים בצווחות ונותנת אותם לאוליבר.
- אוליבר: מה זה?! ... הגפרורים! אתה גנבת את הגפרורים.
- קורט: (פאזזה) כנראה שתומס הכניס אותם בטעות לתיק שלי, במקום לתיק עזרה ראשונה.
- אוליבר: תומס לא היה עושה דבר כזה. (שתיקה) אתה גנבת את הגפרורים.
- קורט: סליחה?
- אוליבר: העלמת את הגפרורים בכוונה, קורט?!
- קורט: אני מה?
- אוליבר: עשית את זה או לא?!
- קורט: אני לא יודע על מה אתה מדבר.
- אוליבר: לקחת את הגפרורים כדי שנקפא מקור ולא נוכל לבשל?!
- קורט: למה שאני אעשה דבר כזה?
- אוליבר: כדי לשכנע את כולם בתוכנית המטורפת שלך.
- קורט: אתה לא מבין שזה הסיכוי היחיד שלנו לצאת מפה?!
- אוליבר: אז כן לקחת את הגפרורים?!
- קורט: כן! כדי להראות לכם שאנחנו לא יכולים להישאר יותר באי! הייתי צריך להחביא את הגפרורים כדי שיכנס לכם קצת שכל לראש!!

אוליבר: אתה רוצה לסכן את כולם רק בשביל להוכיח שאתה צודק?!

קורט: ואתה רוצה להשאיר פה את כולם, רק בשביל להמשיך להגיד לנו מה לעשות!

אוליבר: אני אראה לך מה זה!! גנב!! שקרן!!

אוליבר מתנפל על קורט, הם נאבקים, דיאנה, תומס לינה וקתרין נכנסים בריצה.

תומס: היי! מה קורה פה?!

אוליבר: קורט גנב את הגפרורים!

תומס: מה?!

אוליבר: בובו מצאה אותם בתיק שלו! הוא נתן לנו לסבול במשך חמישה ימים, בכוונה!!

תומס: למה עשית את זה קורט?!

קורט: זאת הייתה הדרך היחידה לגרום לכם להקשיב לי! אנחנו חייבים לעזוב את האי, אתם לא מבינים את זה?!

דיאנה: אתה צריך לעזוב את האי!

דיאנה: אתה לא יכול להישאר איתנו, אחרי מה שעשית!

תומס: אבל דיאנה... הוא לא יכול להשיט את הסירה לבד.

דיאנה: אז שימצא לעצמו מקום אחר על האי. רחוק מפה.

קתרין: אבל ... הוא יקפא מקור.

דיאנה: כמו שאנחנו קפאנו מקור! בגללו! מי חושב שקורט צריך ללכת? (מרימה את היד)

אוליבר מרים את היד.

תומס את היד.

קתרין מרימה את היד.

לינה מרים את היד.

דיאנה: הרוב קובע. קדימה, תס-ת-לק.

פאזזה, קורט מביט בכולם בהלם, מנסה להסתיר את העלבון וההשפלה.

קורט: חבורה של טיפשים! אתם בטוחים שאבא ואמא ימצאו אתכם, כי אבא ואמא תמיד דואגים לכם להכול נכון?! מתי תבינו שאף אחד לא יבוא להציל אתכם?!

אף אחד לא יודע בכלל שאתם פה! אני לא מתכוון לשבת ולחכות שמישהו יבוא
להציל אותי. כי אותי, גם ככה אף אחד לא מחפש... (יוצא)

כולם מביטים אחרי קורט ויוצאים לאט מהבמה, חוץ מתומס ואוליבר.

מעבר זמן.

חלק שישי - "המטוס"

- תומס: (לקהל) עבר שבוע מאז שקורט עזב, ואחד עשר שבועות מאז שהגענו לאי.
כשתקועים על אי בודד הזמן עובר כל כך לאט, שאפשר להשתגע.
לאף אחד לא היה מצב רוח, בקושי דיברנו והכי גרוע: הפסקנו להאמין
שימצאו אותנו, אפילו אוליבר כבר איבד תקווה...
- תומס: (לאוליבר) מעניין איפה קורט עכשיו? הוא בטח יושב לו בלונדון עם פאי שזיפים
ותה קמומיל, מסמן באטלס את האי, "איוס טריוס"...
- אוליבר: אני הולך לאסוף עצים למדורה. (יוצא)
תומס נשאר לבד על הבמה, מטיס את המטוס שלו.
- תומס: מגדל הפיקוח, כאן טייס המטוס. אני רואה חבורת ילדים
מטונפים על אי באמצע האוקיינוס, פפפ.... אפשר להריח את הסירחון עד תא
הטייס...
- לפתע הוא מבחין במשהו באופק.
- תומס: מה זה? ענן שחור באמצע השמיים... זה עשן שיוצא ממטוס! אני רואה מטוס!
מטוס אמיתי! אוליבר! הוא מאבד גובה... (עוקב אחרי המטוס) משהו נפל למים,
זאת סירה מתנפחת! הנה הטייס! הוא צונח לסירה!! היי! (מנופף)
- תומס עוקב אחרי מטוס שחולף מעל ראשו וחוצה את הבמה, לפתע נשמע פיצוץ אדיר, תומס מביט המום לכיוון.
אוליבר, קתרין, לינה, בובו ודיאנה נכנסים בריצה)
- דיאנה: מה זה היה? !
- תומס: מטוס התרסק על האי! בואו! (רץ)
- אוליבר: חכה! הכל שם בוער! אסור להתקרב-
- תומס: אני רוצה לראות! (יוצא בריצה)

אוליבר: תומס! נו, באמת! (יוצא אחריו)

לינה: חבו! (לינה, דיאנה וקתרין יוצאות אחריהם)

בובו נשאר לבד על הבמה. נשמעות צווחות קופים. בובו עונה להם בצווחה משלה והולכת לכיוון הצווחות, דיאנה נכנסת ובובו עוצרת.

דיאנה: (משתעלת) הכול שם מלא עשן, אי אפשר להתקרב.

אוליבר, לינה וקתרין נכנסים.

אוליבר: זה מטורף! המטוס התפרק לגמרי!

קתרין: אתם חושבים שהטייס בפנים?

אוליבר: לא, לא. תומס ראה אותו צונח למים. נכון תומס?

תומס: אהה.. (נכנס עם מכשיר קשר גדול וכבד. מניח את המכשיר במרכז הבמה)

אוליבר: מה זה?!

כל הילדים מתאספים סביב המכשיר.

תומס: אני חושב שזה מכשיר קשר. מצאתי את זה בתא הטייס.

אוליבר: הוצאת את זה מתוך תא הטייס?!

תומס: כן! אם נצליח להפעיל אותו אולי נוכל להזעיק עזרה!) מנסה להפעיל את מכשיר הקשר, נשמע רחש מהמכשיר)

כולם: (מתלהבים,) הא!

תומס: ששש... הלו? (פאזזה) מישהו שומע אותי? (למכשיר קשר) אחת אחת, מישהו שומע אותי? כאן תומס מורין, אנחנו חמישה ילדים על אי באמצע האוקיינוס, אם אתם שומעים אותי, בואו לחלץ אותנו (פאזזה) הלו? (רחש הקשר נפסק, הקשר כבה) אחת אחת, מישהו שומע? (ממשיך לנסות להפעיל את הקשר)

אוליבר: זה לא עובד.

תומס: אבל קודם זה עבד!

אוליבר: אל תהיה טיפש תומס, הוא בטח נהרס בהתרסקות.

תומס: (מנסה לתקן את המכשיר, ולוחץ על כל מיני כפתורים) הלו? כאן תומס מורין, אם מישהו שומע אותי בואו לחלץ אותנו!

אוליבר: מספיק!! אף אחד לא שומע אותך!!

תומס: כאן תומס מורין עם אחיו המעצבן אוליבר מורין, מישהו שומע אותי?

אוליבר: אוף, תתבגר כבר.

הילדים מתפזרים, רק תומס ממשיך לנסות להפעיל את הקשר.

דיאנה: (משקיפה לים) אנחנו כל כך הרבה זמן באי, ולא ראיתי עדיין אפילו דולפין אחד.

תומס: (לקשר) אחת, אחת, כאן תומס מורין -

אוליבר: תומס, עשית חור בראש!

דיאנה: (מצביעה לכיוון הים) היי! אני חושבת שאני רואה שם משהו...

לינה: דולפין?

דיאנה: לא, את קורט...

אוליבר: איפה?

דיאנה: (מצביעה) שם!!

אוליבר: (מביט לאופק) כן! זאת הסירה שלנו!

תומס: אתם רואים את קורט?

אוליבר: נראה לי שהוא שוכב שם... אני לא בטוח... הוא ממש רחוק.

לינה: אתם חושבים שהוא בצרה או משהו?

אוליבר: לא יודע... הוא לא זז.

תומס: חייבים לעזור לו! להחזיר אותו לאי!

קתרין: איך?

אוליבר: אנחנו צריכים למשוך את הסירה בחזרה לחוף... אם רק היה לנו משהו שנוכל לקשור איתו את הסירה...

- קתרין: יש לי!! (מביאה את החבל שקלעה מענפים)
- אוליבר: (מותח את החבל) זה חבל ממש חזק! בדיוק מה שאנחנו צריכים!! את הכנת? כל הכבוד קתרין!
- לינה: אבל איך נגיע לסירה? היא ממש רחוקה... והים סוער.
כל הילדים מביטים בחשש לכיוון הים.
- דיאנה: תנו לי! (לוקחת את החבל)
- אוליבר: דיאנה, הגלים ממש גבוהים-
- דיאנה: אז חבל על כל רגע!
- דיאנה יורדת בריצה עם החבל מהבמה ונותנת אותו לקהל בשורה הראשונה, יתר הילדים מביטים עליה בדריכות. הקהל מעביר את החבל משורה לשורה עד שהחבל מגיע לקצה האולם, שם קורט תופס את החבל. דיאנה, אוליבר, תומס, לינה, וקתרין, מושכים את החבל ואת קורט בחזרה לבמה. דיאנה אוחזת בקורט ועוזרת לו לעלות לבמה, שם הוא מתמוטט, תומס ואוליבר מרימים אותו וסוחבים אותו מחוסר הכרה למרכז הבמה.
- אוליבר: מים! תביאו לו מים! הוא מיובש לגמרי.
- קתרין מביאה בריצה את הסיר. אוליבר מטפטף לו מים לפה, מרטיב לו את הפנים.
- אוליבר: סוכר. דיאנה, תמצאי פרי מתוק.
- דיאנה: (רצה) פטל! יש לי פטל!
- אוליבר: לינה, תרטיבי את החולצה, הוא בוער מחום. קדימה קורט... תפתח את העיניים.
- דיאנה: (מביאה לאוליבר פטל בריצה) הנה...
- אוליבר מטפטף פטל לפה של קורט.
- אוליבר: קדימה קורט, תתעורר.
- לינה: (נותנת לאוליבר את החולצה) הנה!
- אוליבר: (מניח את החולצה על המצח של קורט, מודד לו דופק) נו!
- (תומס מביא לו תיק עזרה ראשונה) לא! לא! לא! הוא צריך בית חולים אמיתי!! לא תיק עזרה ראשונה!! הוא עומד למות ואני לא יכול לעשות כלום!! אני לא יכול

לעשות יותר כלום. (חופן את פניו, בוכה, כולם המומים לראות את אוליבר המנהיג שלהם

בוכה)

תומס: אוליבר...

אוליבר: (בוכה) תומס... אני רוצה הביתה.

תומס: אני יודע.

תומס מחבק את אוליבר, לפתע נראה כאילו הוא האח הגדול.

קורט: (לוחש) אוליבר...

אוליבר: קורט? (ניגש אליו) קורט!

קורט: איפה אני?

אוליבר: מצאנו אותך מחוסר הכרה בסירה.

קורט: נסחפתי בחזרה?

דיאנה: לא, דווקא הגעת די רחוק. היינו צריכים למשוך את הסירה בחבל.

לינה: דיאנה שחתה עד אליך ומשכה אותך בחבל, היא הצילה אותך.

קורט: חשבתי שאתם שונאים אותי.

לינה: דאגנו לך.

קורט: באמת? (מתרגש) אף פעם... אף אחד לא...

אוליבר: ששש... אתה צריך תנוח.

קורט: לא, דיאנה... אני מצטער על מה שעשיתי, את סולחת לי?

דיאנה: אם אתה סולח לי.

קורט: (מהנהן) ואתה אוליבר...?

אוליבר: אני רק מחכה שתבריא כדי שאוכל להחטיף לך שוב (צוחק) אבל בינתיים אני לא

מציע, אני פוקד עליך לנוח, כדי שנוכל לטפל בך.

קורט: (מחייך) בן המפקד...

אוליבר: מעבשיו אנחנו חייבים להישאר ביחד, ולדאוג זה לזה. אולי כל אחד מאיתנו היה רגיל לחיים אחרים, וגדל בבית אחר, אבל כאן על האי, אנחנו - משפחה ואנחנו צריכים להסתדר ביחד, כי נראה שאנחנו הולכים להישאר כאן עוד הרבה זמן.

כולם מהנהנים.

S/O כרוז: תומס מורין! תומס מורין! האם אתה שומע אותי?

אוליבר: מה זה?

קתרין: (מצביעה אל האופק) תראו שם ...

דיאנה: (מתאמצת לראות) זאת אונייה?!

תומס: כן! זאת אונייה!

לינה: אונייה אונייה?!

תומס: הם שמעו אותי! בקשר! הם שמעו אותי! היי! אנחנו כאן!!

כל הילדים רצים ותופסים בגדים, סיר ומקל, ומתחילים לנופף ולעשות רעש. הילדים צועקים: "היי! אנחנו כאן!!
היי! אתם רואים אותנו?!" היי! אנחנו כאן!!

S/O כרוז: תומס מורין! תומס מורין! כאן קפטן האונייה! אנחנו רואים אתכם! באנו לחלץ

אתכם!

כולם: יש!!!!!!

אוליבר: (מחבק את תומס) תומס, הצלת אותנו! בזכותך מצאו אותנו! אתה גיבור! אַח שלי

גיבור!!

אוליבר מחבק את תומס ומרים אותו. כל הילדים מתחבקים מרוב אושר, בובו קופצת על לינה ומחבקת אותה, לינה נבהלת אבל אז צוחקת ומדגדגת את בובו, כל הילדים צוחקים איתה.

תומס: היא מתקרבת לחוף, לשם! בואו נרוץ!

כולם רצים לכיוון היציאה, אוליבר עוזר לקורט ללכת

דיאנה: קדימה בובו, אנחנו עולים על האונייה... (בובו לא באה)

תומס: דיאנה, היא רוצה להישאר באי.

דיאנה: מה פתאום, היא פשוט פוחדת מהמים, זה הכול. קדימה, בובו! (מושכת אותה, בובו

לא באה)

- אוליבר: דיאנה, זה הבית שלה, כאן המשפחה שלה.
- צוחת קופים נשמעת מרחוק, בובו מגיבה אליהן בצווחה
- דיאנה: (על סף בכי) את רוצה ללכת אליהם?
- לפתע בובו לוקחת לאוליבר את היד ומקרבת אותו אל דיאנה. ואז גם את שאר הילדים. דיאנה מביטה על הילדים המקיפים אותה.
- דיאנה: את צודקת, הם המשפחה שלי... ושם המשפחה שלך, זה בסדר, לכי... קדימה לכי! (בובו מחבקת את דיאנה ויוצאת בריצה). להתראות בובו שלי...
- לינה: (מחבקת אותה) בואי דיאנה... אולי נראה דולפינים...
- תומס: רגע! חייבים לתת שם לאי לפני שאנחנו עוזבים!
- דיאנה: (לקורט) רק לא "איוס טריוס..."
- קורט: אולי פשוט... "אי הילדים"? כי זה האי של כולנו.
- אוליבר: (מחייך) כן, זה האי של כולנו.
- תומס: (לקהל) אחרי תשעים ואחד ימים, עלינו על אוניית החילוץ ועזבנו את האי.
- דיאנה: כולם רצו לדעת מה קרה לנו ואיפה היינו כל הזמן הזה.
- קורט: אז סיפרנו...
- אוליבר: סיפור על ילדים שנתקעו באי בודד ושרדו כנגד כל הסיכויים.
- קתרין: סיפור על ילדים שכל החיים היו לבד ובכל זאת למדו לבטוח באחרים. (מחייכת לקורט)
- קורט: סיפור על ילדות שהיה להן אומץ יותר משלושה בנים ביחד... (מחייך לדיאנה)
- לינה: סיפור על ילדים שהתגלו כגיבורים. (מחייכת לתומס וקתרין)
- אוליבר: ועל ילדות שדאגו לאחרים. (מחייך ללינה)
- תומס: יש סיפורים שנשארים איתך הרבה אחרי שהם מסתיימים. כמו הסיפור הזה. "אי הילדים".